Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

ЖОВТЕНЬ—1946—OCTOBER
Рік II. Ч. 10. — Vol. II. No. 10.

ЮНАЦТВО — Домініяльний орґан Українського Католицького Юнацтва. Виходить раз у місяць. Річна передплата $1.00. Адреса редакції: "Youth", Box G, Mundare, Alberta. Адреса Управи: Ukrainian Catholic Youth, 8820-111th Street, Edmonton, Alberta.

ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОГО ХЛОПЦЯ Й ДІВЧИНИ

Все й всюди памятай, що:

1) Ти є сином чи донькою Великого Бога, якому завдячуєш усе добро, що маєш. Тому
   а) з вірою, надією і любовою виконуй Його волю, виражену в заповідях.
   б) Пізнавай, люби й визнавай правди христіянської віри.
   в) у цілому твому житті наслідуй Ісуса Христа.
   г) як лицар Христа борони прав Церкви і її чести.
2) Ти є членом славного українського народу. Тому
   а) пізнавай, люби, шануй та стій на сторожі всього, що рідне.
   б) зберігай і плекай українську традицію (історію, ношу, звичаї).
   в) на кожному місці вживай рідної мови.
   г) памятай, що жерелом сили народу є релігійність, тому молитвою, добрим прикладом і християнськими ділами забезпечуй його.
   д) памятай, що непоборність народу лежить в зорґанізованости, тому будь добрим членом своєї орґанізації.
   е) будь жертвенний на народні цілі і будь готовий навіть своє життя віддати для добра свого народу.
3) Щоб стати якнайкориснішим членом твого народу мусиш змагати до всебічного вироблення самого себе. Тому
   а) виробляй і стали свій характер — твою моральну силу.
   б) шануй і плекай своє здоровя.
   в) розвивай свої вроджені здібности.
   г) набувай якнайбільше науки й якнайкраще приготовися до твого звання.

ЮНАЦТВО
YOUTH

Рік II. Число 10. Мондер, Алберта Жовтень, 1946.

НАША ПРОГРАМА

Бути членом нашого товариства ще само в собі замало. Бо так як імя не робить нас великими, так і товариство, хоч і найкраще, ніщо нам не поможе якщо ми в нім не будемо працювати. А праця УКЮ — це праця велика, обширна. І від того чи ми будемо ту працю сповняти чи ні залежить це, чи ми скористаємо з того товариства.

Нашу працю можна поділити на різні роди. Навчитися про нашу релігію — це перша галузь. Сюди належать такі питання: Чому ми називаємося греко-католики? Коли наш нарід приняв католицьку віру? Чи повинні ми триматися старого чи нового календаря в заховуванню свят? Яка є різниця між нами і іншими релігіями, особливо українськими сектами? Що відповісти іновірцям, коли нам своє проповідають? Що й який є наш обряд? Історія нашої Церкви.

Відтак звернути увагу на мову наших батьків. Навчитися її добре. Вміти не лиш говорити плавно, але й писати й читати. Ми повинні виробити в собі такі почування, щоб радіти тим, що ми нашою мовою різнимося від інших народів, а не того встидатися. Уживаймо цеї мови при кожній нагоді — в дома, в місті, на забаві, на зборах — всюди. Нам того ніхто не заборонить. Через це ніхто не буде нами гордити, але противно буде поважати коли буде бачити, що ми не встидаємося рідного слова, але цінимо. І не тільки мову треба нам знати. Ми повинні навчитися рідної історії, звичаїв, пісень. Ми маємо дуже багату літературу, музику й ріжні інші штуки, як писання писанок, вишиття, танки, страви і т. д. Навчимось того самі — зможемо колись і других навчити, а ні, то все пропаде в забуття. Чи не шкода буде такої гарної культури?

Справді дуже багато можемо навчитися, але це буде вимагати труду. Однак для тих, що це люблять, цей труд буде приємний і легкий. Користаймо з різних нагод. Можемо попросити нашого отця Пароха, щоб нам про це говорив, можемо про це читати на сходинах, можемо просити старших, щоб про це нам розказували. Можемо вчитися і давати концерти, представлення, можемо мати різні контести, можемо просити когось, щоб учив нас вишивати, танків і т. п.

Крім праці для себе самих можемо ще й старатися, щоб подібного вчилося багато інших хлопців і дівчат. Приєднати їх до нашого товариства, зробити їх членами, дати їм до рук свою ґазетку "Юнацтво" щоб разом з нами працювати для спільного добра.

Якщо будемо над цим всім працювати, зробимо велику роботу. Покажемося тоді гідними дітьми наших батьків, будемо готові по них перебрати на себе керму нашого життя на чужині, використаємо належно наш молодий вік. Він на це тільки даний, щоб виробити собі добрий напрям життя. До цього найкраще послужить нам наше товариство УКЮ.

Преосвящений Кир Ніль Саварин, ЧСВВ. Між Молоддю в Едмонтоні

В середу дня 11-го вересня відділ УКЮ в Едмонтоні знову почав свій повакаційний сезон праці на 1946-47 рік.

Голова едмонтонського відділу УКЮ п. Олекса Курило, привитав всіх членів, особливо нових, що перший раз прибули на збори. Рівночасно о. Провідник С. Курило, ЧСВВ. висказав свою радість, що так велике число молоді прибуло на перші збори, бо було їх около сотки.

В часі зборів загостили Їх Ексцеленція Кир Ніль Саварин, ЧСВВ. Олекса Курило й Василь Процьків привитали Владику при дверах, а всі члени встали зі своїх місць і також привитали Преосвященого християнським привітом "Слава Ісусу Христу" і тучними оплесками.

Олекса Курило в імени всіх членів висказав надзвичайну радість, що до нашого відділу загостив такий достойний гість і попросив о благословення до дальшої праці в духовнім і организаційнім житті.

Їх Ексцеленція в своїй зворушливій і змістовій промові сердечно ґратулювали албертійській молоді взагалі, а едмонтонській з осібна, за великий поступ в гарній праці. Вони щиро заохочували до внутрішного і зовнішного вироблення, до любови укр. кат. Церкви і свого народу. Заохочували до вироблення свого ума-науки, сильної волі і хрустального характеру. Передусім взивали молодь зрозуміти і переводити в діло красні ідеї Католицької Акції.

Олекса Курило подякував Їх Ексцеленції за відвідини і потім Преосвящений відїхали до резиденції ОО. Василіян.

Всі члени У. К. Ю. в Едмонтоні на цім місці дякують Їх Ексцеленції Кир Нілеві за прекрасні вказівки, заохоту і благословення.

Опісля п. І. Боцюрків, голова Народнього Дому заохочував молодь до завзятої праці й обіцяв поміч з сторони заряду і вступ до Народнього Дому коли тільки молодь собі забажає.

Пан Осип Прийма, секретар Братства Українців Католиків в Алберті, також обіцяв від себе всяку можливу поміч у праці УКЮ.

Тому, що в суботу 14-го вересня мало приїхати до Едмонтону УКЮ з Калгарі, відділ врадив для них привітальну гостину, приміщення й опіку.

Едмонтонець.

ПРИМІР ДО НАСЛІДУВАННЯ

Цього року, більше як колибудь передтим, можемо ми, молоді Українці, тішитися тим, що й ми не тільки причиняємося до збереження, але й до поширення в нашім народі рідного українського духа й знання нашої прадідної віри.

Ми цим можемо похвалитися. Цього літа, в часі вакацій, 14 молодих дівчат і хлопців на просьбу своїх отців парохів, помагали переводити Рідну Школу для дітей у різних місцевинах. (Ми віримо, що по цілій Канаді було багато більше таких осіб, однак досі про них ще не чули). Імена й знимки всіх цих молодих працівників бачимо на сторінках 8-9.

В чім саме лежить вартість того їхнього діла?

Праця, що її піднялася ця молодь, є дуже великого значіння. Це навчання малих дітей віри, надії й любови до Бога; це приготовлення дітей на чесну, віруючу й побожну молодь; це приготовлення дітей на добрих, свідомих й діяльних членів народу. Рідна Школа, це підстава наших надій; це запорука, що теперішні діти виховаються на гідних Українців католиків.

Коли ці наші молоді працівники були покликані до так важної праці через своїх отців парохів, то це значить, що вони є до такої праці готові. Це доказ, що вони самі добре знають хто й пощо вони є. Може не один інший хлопець чи дівчина могли одержати таке запрошення від свого отця пароха, але мусіли б відповісти, червоніючи, що вони не знають рідної мови, письма та що вони не знають і не розуміють своєї віри і що вони не мають нічого такого, чого могли б навчити других. Ці чотирнайцять молодих катехитів не такі. Вони добре знають, в що вони вірять, знають чому так вірять. Вони вміють також свою віру оборонити перед другими. Вони гідні українські юнаки й юначки. Вони примірні члени УКЮ. Вони взором для нас всіх.

Коли вони вже тепер, в молодім віці, рвуться до праці, що причинюється до загального добра, то в ще більшій мірі будуть це робити колись. Як вони вже тепер готуються до праці парохіяльної і національної, то можемо покладати на них великі надії в будучині.

Честь і слава нехай буде їм за прекрасну роботу.

Нехай на слідуючий рік піде їхнім слідом велике число нашої молоді, щоб по цілій Канаді помагати отцям парохам у праці над вихованням наших українських дітей у Рідній Школі.

Хто Буде Нашим Царем?

При кінці місяця жовтня, неначе завершенням його, Церква наша установила величне свято на прославлення Господа нашого Ісуса Христа — свято Царя-Христа. І добре зробила, бо так належиться тому, що побідив ворога світа — діявола, й заволодів не тільки над цілою вселенною, але навіть над душами людей. Так Христос є дійсним Царем царів і Його Царству не буде кінця, як заявив був ще Архангел Гавриїл звіщаючи Марії про прихід Месії.

А яке миле є Царство Христове! Він нічого неможливого не жадає від своїх підданих (не так як нераз буває в земних царів) — Він не хоче ні золота, ні срібла, ні надмірних тягарів, тільки прагне від нас нашого серця, але заразом збагачує його безнастанно своїми добродійствами.

Для такого Царя й у такім Царстві нам тільки жити; а тимчасом безбожний світ кличе нині: "Ми не хочемо Царя, тільки цісаря; ми не хочемо придержуватися Його заповітів про любов до ближнього, бо вона шкодить нашому самолюбству. Ми радше посіємо незгоду та ненависть серед народів, а тоді назвуть нас мужними та невгнутими борцями за свободу, поступ і науку. Ми не хочемо слухати поклику Царя, щоб панувати безнастанно над самим собою, над своїми навичками та найдикішими пристрастями; ми радше послухаємо цісаря нашої розгнузданої природи й дамо їй повну волю, бо й нащо нам брати на себе різні тягарі чесного життя, моральности, тягарі родинні, виховання дітей — коли ми можемо перемінити цю велику й святу тайну супружжя в установу розпусти..." От такиий клич пробує запанувати над нинішнім світом, над душею людини!

Дорога Українська Католицька Молоде! Котрий цар має володіти над вами? Кому віддасьте своє серце?

Памятайте, що царство Христове є рівно ж і серед нас, бо й тепер Ісус живе, щоб у кожній нашій душі заложити своє Царство та стати її паном. Одначе подібно як нещасний світ, так і душа наша може відопхнути від себе Христа-Царя. Тому запитаймо себе: "Чи живе в моїй душі Христос-Цар? Так, якщо в ній не гніздиться тяжкий гріх; в іншому разі живе в ній "цісар" — світ та діявол. "Чи царює в моїй душі Христос?" Залежить від того, кого більше слухаю: світа, пристрастей та скриваючогося за ними діявола, — чи Божої волі вираженої в заповітах та науках св. католицької Церкви.

Христос, Цар царів

А кожний член У.К.Ю. має виробити собі засаду стреміти до того, щоб у його душі міг царювати тільки один Цар-Христос, а тоді також за нашими щирими молитвами підданої любови запанує він і над цілим нашим народом, а колись і ми царюватимемо разом з Ним у небі во вічні віки.

First Ukrainian Catholic Pilgrimage to the Martyrs Shrine at Midland, Ontario

1646

The shadows of the tall maple were tracing intricate little patterns on the trail as the "Blackrobe" Father Brebeuf and his trusted Indian guide made their way up to the "Look-Out." Below them stretched the peaceful blue waters of the Bay and as they shielded their eyes from the rays of the blazing sun, they could see a little speck out on the horizon. As the canoe drew closer they recognized Father Lalemant returning to Fort Ste. Marie from one of his long missionary journeys.

Yes, these dauntless missionaries laboured, sacrificed and suffered long years of hardships in order to bring Christianity to the natives of Canada. They taught, they baptized, they saved countless souls. Yet all seemed in vain — for their missions were burned, their flock scattered and they themselves suffered excruciating tortures and died amid the piercing cries and taunting jeers of the cruel Iroquois. But was it all in vain???

1930

Amid solemnity and grandeur Pope Pius XI from the Basilica of St. Peter declared the Jesuit Martyrs — Brebeuf, Lalemant, Garnier, Chabanel, Daniel, Jogues, Goupil and De Lalande — the first canonized saints of North America. Every summer an average of 100,000 visitors make pilgrimages to the Martyrs' Shrine, near Midland, Ontario, where the saints worked, lived and died. Many spiritual and temporal cures have taken place through the powerful intercession of the Martyrs.

The sun still traced intricate little patterns through the leaves of the tall maple near the "Look-Out" when the Ukrainian Catholics of Toronto, Oshawa nd Grimsby made their first pilgrimage to the Martyrs' Shrine on Sunday, August 11th. This first pilgrimage was made possible through the efforts of the Provincial Executive of the Ukrainian Catholic Youth Organization.

On arrival at the Shrine about 800 pilgrims formed a procession and amidst the singing of Ukrainian hymns, entered the Church. For the first time in the history of the Shrine High Mass was sung in Ukrainian rite by Msgr. Kamenecki assisted by Fathers N. Kohut of Grimsby, J. Pereyma of Oshawa and A. Roborecki and B. Dzurman of Toronto, and deacons Rev. Adams and Swirsky of Grimsby.

Father Lally of the Shrine warmly welcomed all the Ukrainians and hoped it would not be the last pilgrimage to the Shrine.

Msgr. Kamenecki delivered an inspiring sermon in which he linked the lives of the martyrs with a contemporary saint in Europe, who was martyred because of his efforts to convert Ukraine — our own St. Josaphat. The singing of the choir not only gave honour to God but also enchanced the beauty and grandeur of the Divine Liturgy in the Greek Catholic rite.

An unforgetable, edifying afternoon can be spent at the Shrine visiting the many points of interest on those hallowed grounds. An atmosphere of peace and sanctity pervades the place where the blood of Martyrs was shed.

Many a fervent prayer has been offered at the Grotto where a statue of Our Lady of Lourdes nestles in the rock. Hugging the side of a hill the Stations of the Cross are almost life size and vividly depict the sufferings of Our Lord on His way to Calvary. All through the grounds one comes upon statues of the different Martyrs and the Lily of the Mohawks, little Catherine Tekakwitha is not forgotten. In the museum the findings of excavations were displayed and the paintings and pictures covering the walls illustrate the progress of the little mission to the beautiful Church which now stands. Crossing a quaint little wooden bridge we came upon the Little Flower Island named in honour of the Patroness of the Missions. Opposite the main entrance to the Shrine can still be seen the actual foundations and ruins of Fort Ste. Marie and a marble monument marks the spot where Brebeuf and Lalemant are buried.

At 4 p.m. all the pilgrims gathered for outdoor "Moleben" at the altar of the Twelfth Station — The Crucifixion. Msgr. Kamenecki and Fathers Kohut, Ziac, Roborecki, Pereyma and Dzurman sang the Moleben in honour of the Sacred Heart. Father Kohut preached a sermon in which he expressed the hope that all those who travelled to the Shrine would be blessed with graces and blessings which God grants to those who make a pilgrimage. After Moleben all the faithful in solemn procession returned to the Church and kissed the Relics of the Martyrs. On either side altars can be seen all types of crutches, glasses and canes which are mute evidence of the numerous miracles which have been performed at the Shrine.

In conclusion, a word of gratitude and appreciation should be extended to the Provincial Executive who spent many hours of hard work in organizing the pilgrimage.

Lillian Dzurman,
Press Committee,
Provincial Executive.

ВІДНОВЛЮЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА ВАШ ЮНАЦЬКИЙ ЧАСОПИС — Тепер добра пора це зробити. — Приєднуйте Юнацтву нових передплатників! Тим поширите Ваш часопис серед молоді.

ОКРУЖНИЙ ЗЇЗД УКЮ
в Редвей, Алберта

Відділ У. К. Ю. зі своїм парохом о. Д. Джиголиком, ЧСВВ, в порозумінні з Пров. Зарядом приготовили дуже успішний Зїзд в Редвей дня 25-го серпня, 1946.

Погода була прекрасна. Молодь і гості зїхалися від всіх дооколичних парохій і навіть з далека. Цілий відділ УКЮ з Калмар прибув понад сто миль. Цим дали доказ, що інтересуються справами молоді і хочуть скріпити орґанізацію УКЮ в Алберті.

Бесідники на Зїзді в Редвей. Зліва: Всч. о. Фірман, Впр. Брат Методій, Впр. о. Курило, п. П. Велещук.

Зїзд почався торжественною Службою Божою, що її відправив Всеч. о. Фірман, парох з Саскатуну й організатор молоді. З тої нагоди о. Фірман виголосив зворушливу проповідь. Службу Божу співала молодь під проводом п. В. Курили. Цей спів молоді зробив на всіх велике враження. По Службі Божій Впр. о. Курило заповів порядок Зїзду і заохотив всіх до уважної участи.

Відтак всі отці з процесією вийшли на цвинтар, де відправили спільну панахиду за упавших юнаків і юначок в часі війни і знищених большевицьким серпом і молотом. Молодь співала. о. Курило виголосив кротеньке слово на память незабутних героїв і заохотив завжди згадувати їх у своїх молитвах.

Смачну перекуску зготували для всіх пані, а служили молоді дівчата й хлопці — члени УКЮ.

Програму Зїзду почато молитвою біля церковної салі. Привітальне слово виголосив о. парох і передав провід голові УКЮ Алберти, п. Й. Волянському. п. Волянський зложив сердечний привіт від Пров. Заряду і від себе всім участникам Зїзду.

Прочитано слова заохоти і привіти від Їх Ексцеленції В. Ладики, ЧСВВ Ординарія і Преосвященого Кир Ніля, Епископа Помічника. Впр. о. Протоігумена В. Бараника, ЧСВВ і Централі Українців Католиків Канади.

Привіти зложили також слідуючі: Впр. о. Курило, Провідник УКЮ Алберти; М. Панилик з Редвей, Павло Пассика, Куквил-Редвотер; Микола Ходань з Еґремонт і Василь Кучмак з Елдорена.

По них слідували промови. Першим промовцем був п. Олекса Курило. Його тема: Українське Католицьке Юнацтво. Говорив захоплюючо і цікаво.

П. В. Процьків виголосив промову: "УКЮ і Преса". Заохочував молодь передплачувати і піддержувати й поширювати орґан УКЮ "Юнацтво". Того дня зібрав 30 передплатників.

Всеч. о. Фірман пояснив справу виховання молоді на добрих Українців католиків і як треба розуміти й працювати для національної справи, щоб не будувати національного життя української молоді на піску, але на сильних і незмінних засадах Христових.

Преп. Брат Методій ґратулював всім, що так чисельно зібралися і заохочував до сильної і витревалої праці, яка має забезпечити славну будучність.

Впр. о. Курило говорив про порозуміння старших і молоді УКЮ в парохії. Молодь при орґанізації УКЮ приготовляється на добрих будучих парохіян. Треба їм завжди помагати й заохочувати. По цім переведено цікаву дискусію на тему: "Дім і Молодь". Учасники брали живу участь.

Наради Молоді

Молодь в числі поверх 200 мала свої наради. Порушено справу Курсів Провідників УКЮ. Всі заявились за тим, щоб на слідуючий рік Курси відбулися в Едмонтоні, щоб дати змогу доступу більше молоді і без більших коштів.

Обговорено різні труднощі і знайшли на них розвязки.

Осудили нерозумне поступовання тих,

(Докінчення на стороні 6)

OCTOBER ROSARY

"The old custom of our forefathers ought to be preserved or restored, whereby Christian families, whether in town or in the country, used to gather piously at the close of the day, when their labors were at an end, before a representation of Our Lady and alternately recite the Rosary." Such was the ardent desire of Pope Leo XIII.

Some time ago a questionnaire was sent out to hundreds of high school students as a part of an investigation on religious conditions. Among other questions was contained this one: "Which devotion appeals to you most?" And answers came by hundreds giving devotion to the Blessed Sacrament and to the Rosary a striking majority. A present investigation would surely have the same results.

Today the Rosary is the most popular practice of piety. Catholic men carry a Rosary and are not ashamed to display it in public as a token of their faith. They cling to it in moments of danger as to a last anchor of hope. Did they not find Knute Rockne still clutching his Rosary in his hand after the fatal crash that took him away from the world of sports? Women and girls have it in their purse. Some even recite it in street cars coming from work and many would never think of going to sleep at night without having first offered their homage of love to the Queen of heaven and earth.

This practice takes on a new fervor and enthusiasm during October. Recently the Catholic students in Detroit organized a Rosary drive. They went from door to door asking Catholic families to pledge themselves to say the Rosary in a body every day of the month. 7,000 families responded to the appeal.

The past is full of such records. Louis Pasteur, the great benefactor of humanity, and a man of unquestionable learning and wisdom, was also remarkable for his deep faith. Many a time, while waiting for a train at the station, he used those free moments to recite his Rosary.

Or the renowned Ampere? Kneeling one day in an obscure corner of a church in Paris, he was devoutly reciting his Rosary when Frederic Ozanam entered the church. When he recognized the old scientist, whom he admired so much, he could hardly believe his eyes. Slowly he went to kneel behind him. There in deep meditation he recovered the convictions of a nearly-lost faith. Later he often said: 'The Rosary of Ampere made a greater impression on me than any book or sermon."

The illustrious composers Mozart, Gluck and Haydn distinguished themselves for their devotion to Mary of the Rosary.

Recamier, a French doctor of European fame, used to say with pride: "I say the Rosary every day." To a priest whom he had cured of a dangerous illness, he said smilingly: "If you only knew, Father, how many Rosaries your sickness has cost me."

Why not join this immense army of devout clients of Mary? Why not say the Rosary frequently, even daily? If we have been doing it, why not profit by the month of October to renew our fervor and devotion? If we have not, let us realize that there can scarcely be a more becoming thing for a UCY member than to get acquainted with and make use of the Rosary. Let us all, therefore, recite it devoutly, thus forming a crown of roses and presenting it as a token of our love and devotion to the Mystical Rose of the heavenly gardens, Mary, the Mother of God.

Окружний Зїзд УКЮ

(Продовження зо сторони 5-тої)

що йдуть до роботи до міста і там забувають про обовязок іти до своєї церкви, до Народного Дому, до орґанізації УКЮ. Рішили, що вже час перестати піддержувати чужих і для них у їх орґанізаціях працювати, а почати цінити своє і для себе працювати.

Вечером був цікавий концерт. Саля була переповнена. Співав квартет о. Курили, що давніше вів збіркову акцію на Інститут. Слухачі були дуже завдоволенні і просили, шоб дальше продовжати.

Тут треба зробити заввагу, що ми любимо слухати свій красний спів, любуємось танками, деклямаціями, але замало стараємося, щоб те все піддержати і поширити. Виховуймо дириґентів і інших народних працівників, щоб учили нашу молодь того всього.

Після концерту Брат Методій красно висловився про албертійську молодь.

Зїзд успішний, участь велика, постанови красні, а тепер треба праці й те все перевести в діло.

Учасник.

ЮНАЦТВО — це Ваш часопис! Приєднуйте йому передплатників! Платіть точно свою власну передплату! Так поширите свій добрий часопис по всій Канаді

Doctor — Isn't your wife addicted a little to loquasity, Mr. Peck?

Peck — No, she never touches a drop of anything strong.

ЩО ЧИТАТИ?

ЯК ЗАБИРАТИСЯ ДО ЧИТАННЯ?

Б бібліотеці УКЮ було гамірно. Хлопці й дівчата визичали й віддавали книжки; одні хвалили свою, інші говорили, що не докінчили читати, бо не цікава була, або не розуміли її.

"А чи ви знаєте, як треба читати книжку?" Пролунав над ними чийсь бадьорий голос.

Всі оглянулися. По середині кімнати стояв добре всім відомий Юрко, що його так дуже любили слухати, коли розповідав їм про рідну мову та її історію. Його зараз обступили, бо знали, що щось цікавого їм скаже.

"Тішуся, що вас так багато прийшло визичати книжки, але чи ви знаєте, як треба читати книжку?" почав Юрко.

Один на одного поглядав здивованими очима. Ніхто не знав, що Юркові на те відповісти. Як читати? Та як: сядь і читай! Що тут багато говорити . . . Але видно Юрко мав щось на думці, коли так запитався.

"Мабуть не знаєте, як ніхто нічого не говорить. От сідайте, я вам дещо розповім."

Хлопцям і дівчатам не треба було двічи говорити. Порозсідались, де хто захопив місце.

"Слухайте, мої дорогенькі, не кожний хто знає букви, вміє користати з книжки. Бо "Книги—морська глибина,
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч труду мав досить,
Дивні перли виносить."

Книжки це так неначе глибоке море. В морі, на дні, є дорогоцінні перли. Але хто тільки поверху пливає, тих перел не здобуде. Так і книжки. Замало є складати докупи букви — треба в ній заглибитися до самого дна. Якщо ви цікаві послухати про це, то я вам роскажу."

"Хочемо, хочемо!" залунали жваві голоси.

"Просимо," поправив чийсь голос.

"Читання добра річ", продовжав Юрко, "але вміти читати, це штука. Хто не знає як читати, а читає, той наражує себе на потрійну небезпеку . . .

"А як то?" перебив йому хтось.

"А так: поперше непотрібно тратить час, подруге — може пошкодити свому здоровлю, а потретє — може смертельно зранити свою душу."

"Ні, Юрку, ти хіба так з нас смієшся. Та ж як це можливе? Пошкодити, зранити душу, не вірю. Ти смієшся."

"Не сміюся, братчику. Слухай і не перебивай, то побачиш, що говорю правду. Скажу вам наперед, як книжка може принести шкоду для вашого здоровля. Запамятайте собі це:

1. Не читай так довго, що аж очі пічнуть боліти.
2. Не читай зараз по їді, бо це шкідливе для травлення.
3. Не читай лежачи, — це шкодить очам.
4. Не читай, коли йдеш або їдеш, бо це збавляє очі.
5. Як читаєш, не згинайся над книжкою. Це запирає віддих і провадить до згорбатіння.
6. Не читай далеко від світла, або при слабому світлі, бо це псує очі.

А тепер послухайте, як читати, щоб той час не був пропащий.

1. Не читай тоді, коли твої думки розпорошені й не може примусити себе до уваги.
2. Не читай занадто трудні книжки. Будеш даремно мучитися.
3. Читай менше, але докладно.
4. Читай уважно, не спішися, подумай час від часу над тим, що прочитав.
5. Як читаєш, май коло себе олівець і папір. Запиши собі всі цікаві й корисні думки, що їх ти вичитав.
6. Зазначи, чого не розумієш і при нагоді попроси когось мудрішого, щоб, те тобі пояснив.
7. По прочитанні книжки поміркуй, що тобі в ній подобалося, чого то навчився і знов запиши те.

Коли так будете робити, то не стратите часу, але багато скористаєте."

Всі хвилину мовчали, задумалися. По часі дався чути голос:

"Це все ясне і зрозуміле. Але як можна читанням душу зранити, то таки не розумію."

"Зараз і про це скажу", продовжував Юрко. "Як ти йдеш дорогою голодний, а при дорозі бачиш трійливі ягоди, то чи ти будеш їх їсти?"

"Та певно, що ні," відповідає хтось.

"Видиш, так і між книжками є такі, як ті трійливі ягоди. Правда, тіла твого не отроять, але зате душі вони завдають страшні, смертельні рани. Це саме ті книжки, що їх забороняє нам Церква читати, бо вона хоче наші душі довести до вічного спасення. Але найгірше є те, що трійливі ягоди пізнає навіть дитина, а добру книжку від злої так легко не розрізниш.

"Тому, хлопці й дівчата, як берете читати якусь книжку, то все запитайтеся наперед когось досвідченого, поважного, найкраще нашого отця духовного — чи така книжка часом не шкідлива для душі. Ну, час додому, хлопці й дівчата! Іншим разом роскажу вам дещо більше, а покищо над цим поміркуйте."

Miss Elsie Triska
Mundare, Alberta

UCY PICTUR

These UCY members, whose names and pictures are sh
summer. They readily sacrificed a large portion of their vac
of imparting the knowledge of religion and other things ch

YOUR GREAT WORK, DEAR GIRLS AND BOYS, IS
ABOVE ALL, BY THE LORD JESUS HIMSELF, WHOSE
THE HEARTS OF CHILDREN, WHOM HE LOVES SO T

Miss Vera Pooke
Haight, Alberta

Mr. Martin Greschuk
Innisfree, Alberta

Miss Susan Sadownyk
Mundare, Alberta

Miss Mary Palchat
Edmonton, Alberta

Miss Rose Bruchkowsky
Streamstown, Alberta

Miss Alice Ogrodnick
Haight, Alberta

URE PARADE

are shown here, accomplished a work of great importance last ir vacation and undertook the difficult and responsible task ngs children ought to know.

S, IS GREATLY APPRECIATED BY EVERYBODY, AND HOSE WORTHY IDEALS YOU SOUGHT TO BRING INTO SO TENDERLY.

Miss Katherine Faryna
Mundare, Alberta

Miss Mary Kuzyk
Holden, Alberta

Mr. Peter Kozowy
Ryley, Alberta

Miss Vera Sokoliuk
Ranfurly, Alberta

Miss Olga Rurka
Haight, Alberta

Miss Helen Charchuk
Ranfurly, Alberta

Miss Lilian Powley
Ryley, Alberta

У БОРОТЬБІ ЗА ІДЕАЛИ

КАНАДІЙСЬКА ДЕРЖАВНІСТЬ

Демократичний устрій

Канада належить до найкращих держав у світі. Де як де, але в Канаді є правдива демократія. Всі держави світу, крім совєтської Росії, признають, що канадійці вірять і дбають про демократію. А вслід за тим у Канаді є рівність і взагалі наш демократичний устрій має всі гарні прикмети здорової, чистої політики.

Свобода релігії

Першою прикметою здорової демократії є не нарушувати прав людини в богопочитанні. Канада дає всім людям рівну нагоду почитати Бога в свій спосіб, після їхнього релігійного переконання. В кожній святині канадійці збираються ґрупами та в спокою приносять свої мольби, висловлюють перед Богом свої почування. Коли б хто перешкаджав кому в цій справі, тоді держава стоїть в обороні даної ґрупи.

Свобода слова й преси

В Канаді можна не лиш прилюдно говорити про свої погляди, але можна також публично висловлюватись на папери — в пресі. Уряд дбає, щоб усі вислови, чи то устні чи писані, були згідні зі здоровою демократією. Однак нема таких цензур, як мають інші, недемократичні держави.

Знаємо, що в східній Европі є інакше. Туди кореспондентам або неможливо дістатись взагалі, або, як дістануться, то всі їх слова мусять перейти гостру цензуру. Нераз конфіскують цілі томи. Канада не любить того деспотизму, це край свобідний, нарід у Канаді хоче свободи у всім, на що позволяє здорова політика.

Приватна власність

Канада чи не найбільше боронить права приватної власности. Канадійська держава старається передати своїм людям усе, що можливе: промисл, всі галузі науки, штуки та всього того, що хто може здобути собі своїми силами. Уряд у Канаді помагає людям доробитись, здобути науку.

За нарушення якоїсь найменшої речі, що належить до когось, Канада карає великими карами. Як винуватий не може поповнити надолуження, то держава сама винагороджує тому, що потерпів.

У некожному краю тішаться горожани таким спокоєм про своє майно, свій фах, свою науку, та взагалі набуті якісь добра.

Рівність у голосуванні

Одною з найважніших прикмет правдивої демократії є рівність у голосуванні. У Канаді голосують і мужчини й женщини. Кожний округ ставить своїх кандидатів. Голосуючі можуть дати свій голос на котрогобудь кандидата, на котрубудь політичну партію. Коли кандидат має відповідну більшість голосів, тим самим стає послом і має повне право представляти свій округ. У самім парляменті кожна партія виразно ставить свої погляди на дану справу. Все йде під голосування і більшість голосів перемагає в дану сторону. У Канаді числяться з кожним голосом у громаді, в школі, в парляменті — всюди.

Наша забезпека

Найбільшою забезпекою канадійської демократії є сам уряд, що стало має добрих провідників і все держиться здорових засад у політиці. Також канадійський кодекс, збір параґрафів цивільного права, все боронить того, що є дороге добрим горожанам. За нарушення якогось параґрафу уряд не боїться засудити на довгі роки вязниці навіть посла парляменту. Це найліпший доказ, що сила канадійської демократії є велика.

Ми українські хлопці й дівчата гордимося тим, що наш канадійський уряд так дбає про права своїх горожан. Ми чуємося щасливі, що можемо належати до такого свободолюбного народу. І за збереження канадійської демократії ми готові віддати все.

Переходім від Слів до Діл

Важною справою в орґанізації молоді є радитися, плянувати, але це ще не доведе оранізації до успіху. Важнішим від того є працювати, переводити в діло свої пляни, виконувати те, що врадилося.

В останніх часах УКЮ відбуло зїзди домініяльний, провінціональні й окружні. На них багато доброго врадило, вплянувало, але якщо ми тепер того всього не будемо старатися виконати, то дарма, що ті зїзди відбували. Звичайно так буває, що на нарадах любимо всі бути, а коли приходиться до праці, нас мало остається. Чому так є? Тільки тому, що ми не всі дивимося на працю однаково.

Немало з нас дивиться на працю як на річ небажану, як на тягар. Для неодного увільнитися від праці є ідеалом. Причиною цього прояву в нас може бути одідичене почуття, яке опанувало наш нарід ще за часів панщини, коли то наші предки мусіли під примусом працювати майже через цілий тиждень для пана, не користаючи при

(Продовження на стороні 14)

BOY LEAVES GIRL

Betty was sad. She had been crying. It was something unusual. People that knew her always maintained that she was fully one hundred and thirty pounds of gayety and that in all her nineteen years when upon rare occasions she did give vent to the universal weakness of womanhood she was really laughing at you through her tears.

Upon this particular evening, however, her tears were genuine, because her great big generous heart was heavy. For the moment her soul was truly a battleground, strewn with the wreckage of frustrated hopes and stifled emotions, overrun by the ruthless force of a determined will. But her mind was made up: she had to tell him — Gerald — to-night!

She recalled now when she first met him, about a year ago. She remembered the first few months, when he began to call her on the telephone. First it was once a week, then twice, and finally almost every day. Their first conversations were again fresh in her mind. She then found that her interest in him grew. In the course of time she discovered in him some rare qualities. He was alwas his same, honest, straightforward self, apparently knowing none of the petulant inconstancy and artificial striving for effect which in other boys frequently made her sick. She knew that she was absolutely safe in his company: indecency and smuttiness seemed wholly foreign to his mind. And that boy had character, too — the courage of his convictions. He never drank. He read a great deal. But here was just the trouble: there was evidently no religion in his life. He used to carry his books to Betty, some of which were bitterly anti-Catholic. He even went to the church services with her, and he thought them beautiful and was always on time to go with her; but that was because Betty loved them. As far as he was concerned, religion seemed to be above his head.

And on this torrid evening that was the reason for Betty's tears. She was conscious that she could not do it without driving a knife clean through her heart; but she had to tell the boy — to-night.

The doorbell rang. In a moment she was face to face with his familiar wave and "Hey, Betty!"

"It's so hot to-night," she said. "Let's go out on the lawn."

The boy was unusually loquatious and happy this evening. She almost felt her soul shrink within her as he went on, telling about his prospect at the office and his little sister's infected toe. Finally, in the first lull, she began: "Jerry, I have something to tell you which, I am afraid, will hurt you."

Jerry looked his astonishment.

"Jerry, you and I have to — break up, — stop keeping company." Betty was having a hard time; she had not intended being so blunt.

"Quit keeping company?" Jerry gulped. "Does that mean — does that mean that I can't see you anymore?" He was too dumbfounded to be hurt, as yet.

"Oh, Jerry, I'm afraid so. You see, you and I could never be married, and, Jerry, — I'm beginning to think too much of you!"

"You mean, Betty, — that you like me that much?"

"Uh-huh," she answered, between sobs.

"And just why do we have to break up?"

"Because, Jerry, I am a Catholic and you haven't any religion. I love my faith so much I would never marry a non-Catholic."

This was a new one for Jerry. He had never thought of marriage and religion as being particularly combined. A moment later he was truly groping for light when he asked, "But why wouldn't you marry a non-Catholic?"

"Because it very seldom works, Jerry,— a Catholic and a non-Catholic in marriage. Generally it turns out unhappy for both, and the Catholic person frequently loses his or her religion."

"Oh, I see."

It was Betty's turn now to be puzzled. Through her tears she watched the boy as with head bent he picked up a stick and silently dug a little hole in the sod. Finally he looked up and said, "Betty, I know you. You wouldn't tell me this if it weren't so. But isn't there any other way we can fix it up?"

"I'm afraid not, Jerry."

And there was a long pause . . . After a while Jerry, with quivering lips, said to Betty, who sat, torn between her love and resolve: "Betty, I have never met anybody as good as you are. I think the world of you. If — if I'm a danger to you, — why, I — I'll go."

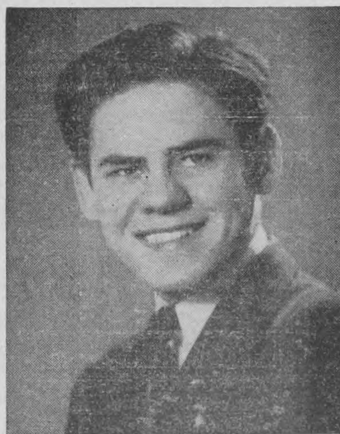
For seven long months Betty heard nothing of Gerald. He really dropped right out of her life, but not out of her thoughts. She was too human a girl not to feel keenly and long such a violent thwarting of emotion. And what doubts were eating away at her soul! May be she had been too hasty with the boy; possibly only through her would he have come to the true Light; maybe he didn't care much if he broke away

(Continued on page 14)

A FOND FAREWELL

With heartfelt expression of good wishes the Ukrainian Catholic Youth of Toronto gathered at the Sheptisky Institute on the 14th of August to bid farewell to one of its favorite and favoured members. Favoured we say, because Maurice Dzurman was leaving for Yorkton to study for the holy priesthood.

On hand to extend their good wishes were members of the Provincial Executive

Mr. Maurice Dzurman

of the UCY. of which Maurice was the Vice-President, former classmates of De La Salle College, members of St. Josaphat's Youth Club of which Maurice was a member for many years, and many other friends.

Also present were Rev. Father Roborecki, Maurice's parish priest, Rev. Father Dzurman, Rev. Father McGiveney and Rev. Father Zayetz, Rector of the Institute.

Miss Kay Diachinsky, President of the Provincial Executive, speaking on behalf of the UCY, wished him success in his studies and presented Maurice with a handsome gift. Mr. W. Bosy, President of the St. Josaphat's Youth Club, also extended best wishes and presented Maurice a beautifuly pen and pencil set. Other speakers were the Rev. Fathers, Mr. Garney, Head of the De aL Salle Cadets, and Mr. E. Wytrykush of Our Lady of Perpetual Help Church.

Maurice Dzurman distinguished himself in many ways in Toronto. He was on the executive of many Youth organizations. As a public speaker he won great acclaim winning different awards. He won the first award in scholastic studies. Last year he was second in command of the famous De La Salle Cadet Corps and won the much coveted General Proficiency Cup three years in a row. His favorite sport was hockey and Maurice wrote articles which were accepted by various newspapers. While in school he was editor of the shool paper. Last year Maurice started a discussion group at De La Salle College which was so successful that one period a week was set aside for these discussions which concerned Catholic Philosophy.

It is little wonder that the young people came out to honor Maurice before he left their midst for further studies. After a delightful lunch the guests spent the rest of the evening enjoying a well organized party. In taking their leave all felt proud and happy that one of their members chose a vocation which will bring so much good to our Ukrainian people.

Our immediate loss is the gain of our Holy Mother the Church, for Maurice, by his actions and example, had proven beyond doubt that the Church has gained a potential soldier of Christ and our nation a future spiritual leader, who besides tending to it's spiritual needs, will hurdle every obstacle to better its lot on this world.

The Catholic Young People of Toronto are proud of you, Maurice! Their prayers are with you!

In conclusion we wish to congratulate the boys and girls who organized such a fine party and particularly the capable manager, Miss Mary Goshulak.

Betty Prusky.

"Jimmie," said the teacher, "why don't you wash your face? I can see what you had for breakfast this morning."

"What was it?"

"Eggs."

"Wrong, teacher, that was yesterday."

The teacher noticed a girl having her feet in the aisle and chewing gum and said: "Ethel, take that gum out of your mouth and put your feet in."

"Did you ever shoot an American hawk?"

"A what?"

"An American hawk — hawk! HAWK!"

"Did you swallow a fish bone?"

"Now," said the hypnotist to the audience, "I shall make this man forget everything."

"Hold on," yelled a man in the back row, "he owes me $10.00."

Wife: Did you see those men staring at that girl as she boarded the train?

Husband: What men?

The UCY Leadership Course

The Leadership Course for the UCY held recently in Saskatoon was unanimously attended by approximately seventy members coming from Saskatchewan and Alberta. Under the able direction of Rev. Father Firman the Course was hailed as a huge success. He was ably assisted by Rev. Father Sloboda, Father Kurylo, Father Hawryliuk, Bro. Methodius, Mr. B. L. Korchinsky, Miss A. Zuck and Mr. A. Fedirko.

Various interesting classes covered a wide variety of subjects. Rev. Father Hawryliuk taught Religion and History of the Church. Ukrainian classes as well as the art of Public Speaking was under the guidance of Rev. Father Kurylo. Music by Rev. Father Sloboda included theory as well as a variety of Ukrainian songs. The art of painting Easter eggs was under the supervision of Rev. Father Firman. Organization and its purposes was dealt with by Mr. Korchinsky. "How to meet the stranger" was discussed by Bro. Methodius. He also gave a programme of sport items which could be followed for UCY recreation. An introduction to Ukrainian dances was under the supervision of Mr. A. Federko. Miss Zuck guided the girls in fancy work.

The time table was well planned and balanced to include all subjects taught. The day programme started with morning Mass. Evening classes were also given. Choir practice and Ukrainian dancing was also taught in the evening in preparation for the concert which took place at the end of the Course. To top off the Course an examination was held. It was an ideal way to test the members on their achievements on the two weeks lectures.

Recreation was made up of various social items. A weiner roast was held on July 14th. On July 20th a banquet took place at the Elite Blue Room. A dance followed in the National Home. The Grand Concert was held on July 21st, with the members participating. It included dances, songs, dialogues, pantomimes and recitations.

A Congress of Saskatchewan locals took place on July 20th. A new Provincial Executive was chosen with the following as the elected candidates: President — Mr. Stasiuk; Secretary — Miss Mary Firman; Treasurer — Miss Anne Shabaga; Fifth member — Miss Alice Shudlik; Correspondent — Jean Shudlik; Organizer — Raymond Kachur; Controllers — Alice Zanewich, Tony Dusyk and Vera Nebozenko.

In regard to the Leadership Course, the classes were very interesting and practical, but in order to learn more about each class in detail, the Course should have lasted at least one month. The Leadership Course should be held every year. It should also comprise of more out-of-town delegates. The Course was very beneficial in the fact it brought together many of the Ukrainian Catholic Youth. This one fact is a step towards the goal we are striving for in our Organization.

Vera Nebozenko.

Mr. and Mrs. John Puchalick. Mr. Puchalick was the first president of the UCY in Alberta. His wife is the former Mary Syroid.

Boy Leaves Girl

(Continued from page 11)

without a word, without a thought!

After seven months she was coming out of it when late one Saturday night she was called to the telephone.

"Hey, Betty, this is Jerry."

"Oh, Jerry, how are you?"

"Great. And how are you, Betty?"

"Pretty good."

"Betty, I want you to come down to St. Aloysius Church at seven in the morning. I'll meet you at the entrance."

"At St. Aloysius — why?"

"Because I'm going to make my first Holy Communion."

"Your first Communion? Why, you're not even a — ! How did this happen, Jerry?

"Wait, I'll tell you — afterwards."

Next morning the two went up to the altar rail together. Betty's thanksgiving, however, was almost ruined by her curiosity. Afterwards, round a little breakfast table at the Coronado, Jerry told her all:

"Betty, when I left you that night, I thought my heart were going to fall out. I couldn't forget you for a moment and I knew that you must have felt the same way about me. Then I began to think. I decided that if your religion meant so much to you, then there must be something to it. I went to Father Stolte and asked for instruction. I didn't tell you, Betty, because I wasn't sure that I'd become a Catholic. I didn't think it right to become one just because of you. Then the other day I almost called you for my Baptism, but I decided that I'd surprise you more with my First Holy Communion. Aren't you glad, Betty?" (Marienbote)

Jake — "Just between you and me, Herman, vot do you think of Lena Schnitzer?" Herman — "Between you unt me not so hot, Jake, but alone, oh boy."

First Liar — Up where I've been it was so cold that the milk was delivered in chunks of ice. Second Liar — Aw, that's nothing. Where I was they didn't need fire ladders. They'd just spill a bucket of water out of the window and slide down."

Farmer — Hi, there! What are you doing up in my cherry tree? Youngster — There's a notice down there to keep off the grass.

Чи Ви відновили вже свою передплату на ЮНАЦТВО? Тепер час це зробити! — А скільки нових передплатників Ви придбали?

Переходім від Слів до Діл

(Продовження зо сторони 10)

тім для себе. Однак більше правдоподібним є це, що в нас бракує охоти до праці. А хто з нас не знає, що в праці найбільше рішає охота? "Силуваним конем далеко не заїдеш", каже наша пословиця. Тому тепер усюди пропаґують культ радости, веселости, що робить людині приємність. А чи ж може мати радісні почування той, хто береться до праці з нехіттю?

Праця — це не є рабство-неволя! Ні! Це Божий дар, це можність виявити свою творчу силу назовні, полишити по собі гідний слід. Дальше, вартість праці полягає в тім, що з неї користають інші, особливо наш нарід. Це служба для народа. Це є виявлення любови до народу назверх нашими ділами. Чи є це отже неволя чи почесть?

Якщо ми не так гляділи на працю, то мусимо зробити в собі зміни. Отрясім з себе ті панцизняні залишки, що затемнюють нам очі й кидають тінь на те, що повинно бути ясне. Опромінім нашу працю справжньою радістю, що замість пригноблення викликувала б у нас захоплення. Тоді праця буде нам приємна. Будемо тоді мати користь самі і другі. Хто не працює, цей після слів нашого великого поета Шевченка є "гнилою колодою", що справляє обридження й все стоїть на перешкоді іншим, що працюють.

Хто дійсно працює, той знає, що праця для інших дає людині більше вдоволення, як праця для себе. Цього певно не розуміють хіба тільки самолюби, що для них, як читаємо в Біблії, черево є Богом. Та вони негідні нашої уваги. Це духовні каліки, що ніколи не зазнають правдивої радости.

Тепер саме приходить час праці для нас. Осінь і зима, це найкраща нагода членам УКЮ робити свою роботу. Може в нас є приятелі або знакомі, що ще не є членами УКЮ. Може у нашім відділі не всі вміють читати чи писати рідною мовою — постараймося про нагоду для них. Роздобудьмо собі бібліотеку на зиму, навчімся співати Службу Божу, навчімся вишивати, писанки писати, приготовім різдвяний концерт, зарядім коляду. Це тільки кілька суґґестій; можемо в прерізний спосіб причинитися до успіху нашого товариства. Передусім старваймося скріпити і поширити вплив наших відділів на ширші круги, щоб не лиш ми самі мали з нього користь, але щоб й інші користали.

Справді багато доброї праці жде нас. Чи будемо від неї утікати? Кому будемо її полишати? Це праця не для когось, тільки для нас — молодих, охочих, добрих членів УКЮ!

BAD MAGAZINES

HOW TO DEAL WITH THEM

Before the industrial depression, which began in 1929, there were very few magazines published that were not fit for the entire family to read. Then it occured to certain unprincipled men to publish magazines, whose reading would not only fill up some of the leisure time of millions of young men and women who were out of jobs, but would entertain them with stories presumed to be based on the real, even if morbid, lives of youth.

As a matter of fact the writers of such stories were not youths relating their own experience, but adults of perverted minds who, little by little, grew into a large staff of writers of stories, which they would be ashamed to have their own sons and daughters read. They saw an opportunity to sell their wares and they wanted the money.

Then came along the communist worker, who saw an opportunity to destroy morals by getting behind that propaganda. They knew that as long as people had great faith in God and lived and thought morally, Communism had no chance. But they also knew that if they could destroy the morals of the rising generation, the practice of religion would be abandoned, and young people would offer no opposition to Communism on religious or moral grounds. We know on the authority of the people who have made an investigation, that most writers of filthy stories today are members of, or sympathetic towards, the Communist party. These people are also the ones who distribute filthy cartoon books and cards — only to injure your minds and hearts for all time.

When you read any such magazines, you are not only giving encouragement to them, but you are also feeding your minds with filth, subjecting yourself to a sort of sex obsession, and weakening your wills — all of which spells the degradation of your manhood and womanhood. If the publishers had to circulate their periodicals as they did until a few years ago, namely by having individual subscriptions gathered, or by having boys sell them from door to door, they would not have been able to succeed.

But other men saw opportunity to make lots of money by taking over the national distribution of 100, 200 or 500 magazines, and to circulate them through drug stores, department stores, cigar stores, railroad stations and corner newsstands. These magazine sellers have grown to the enormous number of 260,000, which means that if each one sells only five copies of a certain magazine, sent to him through the local agency by the national distributor, it will have a circulation of 1,300,000. When a magazine receives a circulation so large, it is easy for its publishers to get profitable advertising.

Now the only way to deal with this worst evil is to refuse, and to induce others to refuse, to purchase any of them, and to ask your drugggist or the keeper of any store you patronize, who sells lewd magazines, not to accept them from the distributing agency. Even if only one half of the Catholics of this country made this request to the proprietor of the stores they patronize he would give up the sale of the smutty magazine, because he would wish to retain the good will of those who visit his store to purchase other things.

Filthy magazines have brought shame on America. We in Canada are fortunate that Canada refuses to allow nearly 100 of them to enter this country. Protests against their distribution came from England, Australia, South America and even from pagan India.

Many of you youths who visit the neighborhood drug store often spend some time there with your chums. Instead of browsing through any of the magazines, why not tell the druggist that you are surprized that he displays certain periodicals which he would never take home to his own children? Youths in many places, by taking such action, have cleaned up the newsstands.

"Religion and Life."

"If you refuse me," he swore, "I shall die." She refused him. Sixty years later he died.

She (Coyly) —How old do you think I am? He (gallantly) — But you don't look it!

Suitor — How does your sister like the engagement ring I gave her, Bobby? Bobby— Well, it's a little too small; she has an awful hard time getting it off her finger when the other boys call.

Lea — I wonder if professor Kidder meant anything by it." Perkins — "By what?" Lea — "He advertised a lecture on 'Fools,' and when I bought a ticket it was marked 'Admit One'."

Mrs. L. — "Isaac! Isaac! I can hear a man snoring under the bed! He must be a burglar!" Mr. L. — "Hush, Rebecca! Don't vaik him, an' den ve vill charge him for a night's lodgin' in de mornin'!"

Передплачуйте і читайте "ЮНАЦТВО."

A White Courtship--The Ideal of Youth

A GIRL'S SADDEST MOMENTS

It is one of the saddest moments in a girl's life when, in her courtship, for the first time, as she kneels for the night prayers before the crucifix or the picture of the Most Sacred Heart of Jesus over her bed, she does not dare to look our divine Lord in the face. She feels terribly abashed, emotionally crushed and completely unworthy to be prostrate before our Savior's image at all. Something horrid, in the way of a sinful erotic indulgence with her suitor, had entered forever the history of her life that dreadful night. The stain of it wiped out by the fatal sweep all the previous beauty and glamour of her virtue. She feels she will never be her former self again. The vicious deed was like the angry thrust of a mailed fist into a precious and very artistic mirror that dashed it by one ferocious blow into a thousand sorry looking pieces.

Another moment of immense sadness occurs in a girl's life the following morning when, because of the same dastardly lapse, she has not the heart to meet her mother's loving glance by looking her fondly in the eye, and heartily returning her morning greeting, as she had been wont to do. Before this sorrowful event she felt she was always starting the day right if, after saying her morning prayers, she tendered her sentiments of love and gratitude to her dear mother. But on this particular morning she dreads to meet her mother at all. She casts her eyes down slinkingly and, as it were, self-accusingly. She appears to feel that her mother is aware of everything that happened that terrible night in her home, or in the automobile, or elsewhere, and that, pure as her mother is she intuitively sees her daughter's conscience and realizes the glowering cloud of sin and God's anger hanging over it. In the girl's eyes her mother is a replica of the Blessed Mother herself, so immaculately chaste and pure: by contrast, she feels painfully unworthy to be in her presence.

WHEN UNHAPPINESS IS COMPLETE

The unhappiness of the unfortunate girl is complete, if the gloomy and self-denunciatory expression on her face is rooted not only in a sense of personal guilt, but also in a fear of possible consequences that menace her and her family with untold infamy and shame, thus verifying the words of the Apostle: The wages of sin is death. Death of soul through the loss of sanctifying grace; death of the peace of conscience through the crushing remorse of sin; death of the delightful consciousness of the possession of unsoiled purity and untarnished chastity; death of the high plane and ideal standard attained and maintained by their previous courtship; death of the lofty esteem and sacred reverence they formerly had for one another, because of their virtue and self-control, practiced for the love of God. And — O horror of all horrors — sometimes the hideous sin of mutual incontinency leads to the crime of the murder of the illegitimate, unborn child: the most gruesome homicide immaginabble. Indeed, "the wages of sin is death."

THE SPIRIT OF CHRISTIAN GALLANTRY AND CHIVALRY

Although the girl pays most, if not all of this burden of sin, the man in the case is fully as guilty and as deserving of punishment in the eyes of God. Nor will he escape this punishment, for "it is a fearful thing to fall into the hands of the loving God." Nature inclines the man to manifest himself to the girl he loves as a gallant and chivalrous protector of her honor and virtue and willing to make any sacrifice in order to keep her innocence from every harm. When instead of protecting the maiden's virtue against others, he himself turns traitor and, in order to satisfy his low carnal desires, does what he can to wreck it, regardless of the sad and tragic consequences that may and often do ensue, he disgraces his manhood, plays false to his title as a Christian, and renders himself an object of deserved scorn, shame and disgust to the girl he seduces.

WHEN "GENTLEMAN FRIEND" IS A MISNOMER

Who is less entitled to the honorable name of a gentleman than he, who has mislead an erstwhile pure and innocent virgin to forfeit her most priceless possession for the shameful indulgence in carnal pleasures, the memory of which will be bitter to her all the days of her life Did it take a gentleman to detour her, for the first time in her experience, from the path of virginal righteousness and happiness into the slimy abyss of lechery and disgrace? At the sight of a ghoulish fiend who desecrated and devastated the temple just recently inhabited by God, and demon-like seduced the girl herself to yield to and endorse its desecration and devastation, we can hardly refrain from calling out: "What a gentleman! And what a friend!"

The girl's worst enemy is often her misnamed gentleman friend. To him, then, our Lord's words apply with peculiar force when He says to the girl: "She that loveth her friend more than Me, is not worthy of Me." (To be continued)

ДОПИСЬ З КАЛҐАРІ, АЛБЕРТА.

Дня 1-го вересня в Калґарі відбувся Зїзд всіх католицьких орґанізацій. Аматори з Едмонтону в суботу вечером відіграли представлення "Наталка Полтавка". Саля була заповнена. Аматори своєю вмілістю захопили всіх.

В неділю Впр. о. Курило, ЧСВВ. відправив Службу Божу й виголосив проповідь. Співав хор з Едмонтону під проводом п. Осипа Прийми.

По Службі Божій пані зготовили смачний обід, а дівчата, членкині УКЮ, служили з усмішкою.

Промови виголосили слідуючі: Всеч. о. Дрогомерецький, парох, невтомний і великий приятель молоді, привітав усіх. Пан Боцюрків пояснив про БУК, пані Прийма про ЛУКЖ, о. Курило, провідник молоді, мав слово до УКЮ і заохотив до праці й любови свого. Пан Прийма говорив про різні трудноші в орґанізації.

Молодь УКЮ мала осібні наради відносно курсів, бо багато готується на другий рік їхати на них. Говорили і про орґан УКЮ Юнацтво. Вони тоді рішили прибути на празник до Едмонтону і познакомитися з молоддю в Едмонтоні.

?

EMPTY? WHY?

THE REPORT ON THE ACTIVITIES OF YOUR CLUB, WHICH YOU WERE SUPPOSED TO SEND IN, WAS TO BE PRINTED HERE.